El TGV arriba a Barcelona: una notícia ?sobirana?.

Opinió | 16-12-2013 | 14:11

L'arribada del TGV a Barcelona és una molt bona notícia per Catalunya, sobretot pel que fa al context actual. De fet, i tal com dic en l'intitulat, aquesta és una notícia ?sobirana? pels catalans i per Catalunya. La capital del país ja connecta amb la del veí il?lustrat i intel?ligent (malgrat que jacobí), i llest i hàbil en la seva percepció política del que s'esdevé al seu voltant. Catalunya és el veritable veí de la França republicana, i els francesos (sobretot els polítics i els veïns més pròximament geogràfics) ho saben. I ho saben tant perquè, entre altres aspectes, detenten un tros de la nació catalana dins les seves fronteres que saben que a la llarga compartirà molt -o s'acabarà incorporarant- amb el nou Estat català que d'aquí a quatre dies serà una realitat. Perquè el cas català no té cap mena d'aturador, amb l'inestimable ajuda de socialistes i populars espanyols entre altres pensadors radicals, que són els impulsors de la fàbrica d'independentistes més important i activa del nostre país. Molt més que CDC, ERC, la CUP i SI i Reagrupament, i molt més que Òmnium Cultural i l'ANC alhora. I no és cap acudit.

Els espanyols sempre ho han perdut tot (darrerament els JJOO de Madrid i Eurovegas), i el seu estat ha fet fallida munió de vegades; ha incomplert sistematicament tota mena de tractats internacionals, i la seva decadència ha estat patètica en tots els aspectes. Qui no els coneix? No poden enganyar ningú. Només cal mirar el decurs de la història. Des de l'Imperio on no es ponia mai el sol, a la pèrdua de Cuba, Filipines i Guam, les "Luces de Bohemia" de Valle Inclán, van passar menys de 100 anys. I aquesta ha estat la constant del poc savoir faire dels espanyols i dels seus governs, perrquè l'ADN castellà conreat a l'altiplà evoca grans gestes, i es creu l'increïble i invencible. Només als seus ulls, és clar. Avui, al cap de més de dos segles de la pèrdua de les colònies espanyoles d'Ultramar (amb les quals mai no han tingut una relació òptima com els britànics a través de la Commonwealth), no treuen el peu de l'accelerador i els surt novament l'ardor guerrero que sempre els ha portat a la misèria i de cap a la bassa. No tenen cap mena de responsabilitat, ni tan sols per a si mateixos. L'actor Juan Diego ho va explicar fa uns dies en una carta a La Vanguardia, i, lluny de fer-los reflexionar, encara irradien més les seves ires contra tot el diferent. Fins i tot si surt de terreny propi.

I no és un ministre, ni una exministra, ni una delegada del Govern, ni un president d'un Govern d'un estat de la UE (que hauria de tenir seny i saviesa), sinó que són tots, sense excepció, absolutament tots, inclòs el gruix de la ciutadania espanyola d'arrel castellana els que -arengats per

la seva Brunete mediàtica de manera molt inconscient, poc democràtica i generadora d'odi- demanen "mà dura" contra un país amb unes arrels nacionals, històriques i culturals indiscutibles. Ho qüestionen tot, ho banalitzen tot (inclòs el nazisme per venir a dir que els catalans som una mena de hitlerians que imposen a cop de pistola); asseguren que mai no votarem el nostre destí, i si no han enviat els tancs és perquè les claus són a Alemanya. Mentre, la comunitat internacional, amb la prudència que cal, observa i pren nota de tot. I té reunions i contactes (no solament amb el Govern espanyol, sinó amb els principals dirigents catalans).

Artur Mas ja fa dies que va ser a França i va entrevistar-se amb els responsables de la SNCF, el principal operador ferroviari francès. Avui, al cap de poc menys de quatre mesos, arriba el primer TGV de la SNCF a Barcelona Sants. I aquest és un primer pas, molt important, per molt que la ministra del PP del ram i el ministre de l'Interior espanyol (ves que hi feia aquest inaugurant trens interfronterers com si fos un duaner) es fessin la foto de rigor.

Ells, i la resta, saben que el procés català ja no s'aturarà, i que Catalunya votarà, i votarà sí a la independència. Però, tot i això, no són capaços de negociar ni el més mínim per afluixar la corda, ni que sigui per, en un futur, seguir tenint una diplomàcia que pugui optimitzar una col?laboració fluïda entre els dos estats. Lluny d'això, només llencen amenaces, pors, mentides i contes de fades de constitucions inamovibles i de pensions que no es pagaran. I això, els francesos que són tan nacionalistes o més que ells, ho saben. Tenen molt clar l'exemple d'Andorra, que és un estat, petit, sí, però amb unes connotacions nacionals molt importants, de les quals els francesos en són el principal garant. Per això saben que Catalunya esdevindrà un nou estat, gran, com Holanda o Dinamarca, industrial, exportador, amb gent amb idees que té ganes de treballar, i sense subsidis, ja que és aportador net a la UE. I saben que se'n podran beneficiar a discreció. D'això França n'és conscient. I, per tant, a França Catalunya l'interessa. Sempre li ha interessat. "Volem un bon veí", va etzibar Manuel Valls, ministre de l'Interior francès, a Mònica Terribas, en una excel?lent entrevista a Catalunya Ràdio fa uns mesos. I els asseguro que no es referia a Espanya. Per això França ha apostat fort pel corredor mediterrani, per l'arribada del "seu" TGV a Barcelona, i per escurçar el trajecte entre la capital catalana i la francesa en el tram entre Perpinyà i Montpeller. Avui no n'han parlat de Madrid, només han parlat de Barcelona, i de París. Perquè Madrid queda lluny, molt lluny de Versalles. I Madrid, no ens enganyem, pels francesos i per la majoria d'interessos europeus, només és aquell jardí que un dia, a finals del 1939, va augurar un militar colpista franquista, cosa que esdevindria en poques dècades. Això i els despatxos oficials.

Quan jo era un nen de 12 anys, ara en fa 45, i anava a Madrid amb el meu pare a veure el Barça, a 50 quilòmetres de la capital d'Espanya hi havia pobles que no tenien enllumenat públic. I anant en tren (diesel, perquè tampoc no hi havia catenàries en sortir de Catalunya), de nit, es veia clarament. Pobles amb alguns fanalets que destacaven en la llunyania: res més. Mai no ho oblidaré. I Barcelona, aquella que cada dia a les cinc del matí emplenava el metro, ja anava ininterrompudament des de Bellvitge fins a Badalona, sense camps pel mig, i amb moltes faroles arreu. Però ells havien de fer el seu Madríd, castís, txeli i postís. Els francesos no hi veuen cap guany en fer arribar el TGV a Madrid, més que el de dir que un dels seus trens ha arribat a la capital dels espanyols sense canviar d'ample de via. Per això en la inauguració d'aquesta nova línia, només s'ha parlat de Barcelona i de París, amb algunes cares fastiguejades que ho evidenciaven, i que no eren precisament les dels francesos.

No podran evitar que els catalans votem, ni que decidim. Ni podran evitar que, d'aquí a molt poc, el món sencer reconegui Catalunya com un nou estat d'Europa i de l'ONU. Perquè, com ho impediran? desmuntaran les vies del corredor mediterrani? es tallaran ells mateixos el pas? o, un cop desestimat definitivament per la UE el projecte faraònic del pas per Somport, hi hauran de

passar inevitablement si volen sortir del que representa la presó peninsular? Voldran pagar aranzels si veten l'entrada catalana a la UE? Es perjudicaran a si mateixos, si eviten que empreses espanyoles accedeixin a la resta del continent amb les seves mercaderies a través d'una Catalunya exclosa de la UE? Volen això? Potser sí que ho desitgen, però, s'ho podran permetre? Indefectiblement, aquest TGV que arriba a Sants, porta un pa sota el braç i representa un pas de gegant en el camí de Catalunya cap al seu objectiu. Un objectiu imparable.

Autor: Santi Capellera i Rabassó/GN